

Οἱ κορυδαλοὶ εἶνε λοιπὸν λίαν ὠφέλιμοι εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τὸ μέρος των εἰς τὴν γεωργίαν συνίσταται εἰς τὸ νὰ καταστρέφουν τοὺς σπόρους τῶν βλαβερῶν χόρτων, ἅτινα θὰ κατέπνιγον τοὺς δημητριακοὺς καρπούς, καὶ εἰς τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ὠαρίων, τὰ ὁποῖα κατατρώγουν τὰς ρίζας, τὰ ἄνθη, τὰ φύλλα καὶ τοὺς καρπούς.

Ἐν αἰχμαλωσίᾳ οἱ κορυδαλοί, τῶν ὁποίων ἀριθμοῦνται πολλὰ εἶδη, ἐν οἷς ἀναφέρομεν μόνον τὸν κορυδαλὸν τῶν ἀγρῶν, τὸν κορυδαλὸν μὲ τὸν θύσανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τὴν γαλιάνδραν, ζῶσιν ἐπὶ μακρὸν καὶ μανθάνουν νὰ ἐπαναλαμβάνουν τοὺς ἤχους, οὓς ἀκούουν, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν. Ἡ γαλιάνδρα μάλιστα ἀπολαβεῖ ὡς ἐκ τούτου παγκοσμίου φήμης καὶ δικαίως. Ἄλλ' ἐξαιρέσει αὐτῆς, ἣτις συνοικεῖοῦται πρὸς τὴν ζωὴν τῆς αἰχμαλωσίας, οἱ ἄλλοι κορυδαλοὶ δὲν ζῶσιν ἐν τῷ κλωβῷ. Ἐρωτευμένοι μὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ τὸν ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, μαραίνονται, φθίνουσι καὶ θνήσκουν ὅταν ἀπολέσουν τὴν ἐλευθερίαν.

Α. Ζ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΣ

ΦΩΝΕΣ

ΓΔΑΝΙΚΕΣ φωνές κι' ἀγαπημένες
ἐκείνων ποῦ πεθάναν, ἢ ἐκείνων ποῦ εἶναι
γιὰ μᾶς χαμένοι σάν τοὺς πεθαμένους.

★

Κάποτε μὲς στὰ ὄνειρά μας ἐμιλοῦνε·
κάποτε μὲς στὴν σκέψι τές ἀκούει τὸ μυαλό.

★

Καὶ μὲ τὸν ἦχο των γιὰ μιὰ στιγμή ἐπιστρέφουν
ἦχοι ἀπὸ τὴν πρώτη ποίησι τῆς ζωῆς μας —
σά μουσική, τὴν νύχτα, μακρυνή, ποῦ σβύνει.

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗΣ